

SARAH LARK

Punaisen

MANGROVEN
SAARI

BAZAR

SARAH LARK

Punaisen

MANGROVEN
SAARI

Suomentaneet

Leena Vallisaari ja Mikko Meri

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentaneet Leena Vallisaari ja Mikko Meri

Alkuteos *Die Insel der roten Mangroven*
© 2012 by Bastei Lübbe AG, Cologne

ISBN 978-952-376-529-0

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy

Painettu EU:ssa

PAREMPI
TULEVAISUUS

*Jamaika, Cascarilla Gardens
Caymansaaret, Grand Cayman*

Syyskesä 1753

1. luku

”Oikeastaan meidän ei kylläkään pitäisi tukea sellaista.” Lady Lucille Hornby-Warrington katsoi apeana avo-vaunuistaan aurinkoiseen kesäpäivään. Nähtävää ei tosin ollut paljon, Hollisterin ja Fortnamin plantaasien välinen tie oli pölyinen ja sitä reunustivat sokeriruokoviljelmät. Kaislamaiset heinät kohosivat jopa kuuden metrin korkeuteen, ja tiet näyttivät vastikään rehevän vehreyden keskelle hakatuilta käytäviltä. Lady oli väkisinkin pitkästynyt. Hänen puolisonsa, lordi Warrington, puolestaan arvioi kasvien puituutta ja kasvuston laajuutta sitäkin kiinnostuneempana. Saihan plantaasi, jota hän vaimonsa sedän puolesta isännöi, rikkautensa nimenomaan sokeriruo’osta. Tämän vuoden sadosta näytti tulevan hyvä. Warrington tuntuikin siis olevan huomattavasti paremmalla tuulella kuin vaimonsa.

”Et voi olla tosissasi”, hän ilmoitti ladylle tynesti, hiukan ivallisestikin. ”Jäisitkö pois Fortnamien juhlista vain siksi, ettei juhlan aihe miellytä sinua? Saanen palauttaa mieleesi, että Noralla ja Dougilla on seudun paras kokki, kaunein tanssisali ja että he palkkaavat aina lahjakkaimmat soittajat? Ja onhan tyttökin oikein viehättävä.”

”Tyttö on puoliverinen”, hänen puolisonsa vastasi tiukka ilme kasvoillaan. ”Mulatti. Sellainen kuuluu orjamajaan.

Ei sellaista kasvateta 'talon tyttärenä' eikä hänenlaisensa 'täysi-ikäisyyden' kunniaksi järjestetä suuria juhlia. Mutta Doug Fortnam käyttäytyy aivan kuin äpärän siittäminen ja kasvattaminen olisivat oikea loistosuoritus!"

Warrington hymyili. Mustille naisorjille siitetyistä äpäristä tunnettiin oikeastaan ennemmin lordi Hollister, Lucillen setä. Siltä Lucille ja hänen tätinsä tosin ummistivat silmänsä, mutta totuus oli, että Hollisterin plantaasilla asui edelleen kymmeniä Lucillen serkkupuolia. Myös heidän ajurinsa Jimmyn piirteet toivat mieleen plantaasinomistajan, joka pari vuotta aikaisemmin oli muuttanut Kingstoniin kaupunkitaloonsa. Hän oli luovuttanut plantaasin Lucillen puolisolle. Lordi Hollister oli ottanut varattoman lontoolaisen Hornbyn virkamiesperheen tyttären lapsekseen, koska ei ollut saanut lapsia vaimonsa kanssa. Doug ja Nora Fortnamilla puolestaan oli päivän debytantin lisäksi kaksi nuorempaa poikaa.

"Eikö tyttö itse asiassa olekin Noran avioton tytär?" lordi Warrington kysyi.

Hän ei ollut vielä kovin hyvin perillä naapuriplantaasi Cascarillan asioista, vaikka oli asunut Lucillen kanssa täällä jo viisi vuotta. Fortnamit eivät kuitenkaan pitäneet kovin tiiviisti yhteyttä naapureihinsa. He olivat kohteliaita ja kutsuivat nämä toisinaan juhliinsa, mutta ystävyyssuhteita he eivät hakeneet. Myös muiden plantaasien omistajat pitivät ennemmin etäisyyttä Cascarilla Gardensin omistajiin. Doug ja Nora Fortnam suhtautuivat hyvin omintakeisesti mustiin maatyöläisiinsä. He tosin pitivät orjia samoin kuin kaikki Jamaikalla, mutta heillä ei ollut juuri lainkaan valkoisia vartijoita, he antoivat vaelleen enemmän vapaata kuin muut viljelijät ja panostivat eräänlaiseen mustan työnjohtajan alaisuudessa toteutettuun itsehallintoon.

Niinpä naapurit olivatkin aluksi varautuneet katastrofiin. Pidettiin hän todistettuna, että ellei mustia valvottu ankarasti, he olivat laiskoja ja usein väkivaltaisia. Cascarilla Gardens kuitenkin kukoisti omistajansa omintakeisesta johtamistavasta huolimatta. Itse asiassa se oli yksi Jamaikan rikkaimmista plantaaseista, ja monet plantaasinomistajat kadehtivatkin jo Doug Fortnamia. Miten paljon hän säästikään pelkästään vartijoiden palkoissa! Kenenkään päähän ei tosin olisi pälkähtänyt ottaa hänen malliaan käyttöön omalla plantaasillaan.

Lady Warrington tuhahti kiukkuisesti. ”Sen pahempi!” hän julisti. Toisin kuin miehensä hän muisti yksityiskohdat oikein hyvin. ”No jaa, eihän se ollut Nora-neidin syytä, hänet siepattiin ja... ja yksi miehistä ilmeisesti teki hänelle väkivaltaa. Mutta juuri sen takia! Kuka haluaisi luokseen sellaisen... sellaisen huonon onnen hedelmän?”

Warrington kohautti olkapäitään. Hänenkin mielestään oli omituista, että Doug Fortnam ei ollut vain nainut Noraa, kun tämä vuosien jälkeen lopulta vapautettiin karanneiden orjien vastarintapesäkkeestä, vaan adoptoi lisäksi hänen tyttärensä, jonka yksi kapinallisista oli siittänyt. Tyttö itse oli hänestä oikein viehättävä, hän oli varmaan jo lapsena ollut hyvin suloinen. Doug ei kaiketi ollut hennonut erottaa äitiä ja tyttärtä. Sillä miehellä oli aivan liian hellä sydän, siitä Kingstonin seudulla oli jo vuosia oltu yhtä mieltä. Ja löyhäkätisyys mustien suhteen kostautuisi sekin varmasti aikanaan.

Vaunut ohittivat nyt yhden Hollisterin plantaasin viimeisistä pelloista. Joukko orjia oli parhaillaan istuttamassa uusia sokeriruo'on taimia. Warrington pani tyytyväisenä merkille, että miehet tuskin nostivat katsettaan. Eihän heidän sopinut jäädä töllistelemään hänen vaunujensa

perään, heidän piti tehdä työtä. Hän nyökkäsi valvojalle hyväksyvästi. Vantterra skotti istui hevosen selässä, kivääri ja ruoska olivat käden ulottuvilla mutta eivät jatkuvassa käytössä. Mies hoiti työnsä hyvin, ilmeisesti hänen pelkkä läsnäolonsa sai mustat kauhun valtaan. Sitä paitsi hän ei näköjään kannattanut orjien laulamista! Monet valvojat arvelivat yltävänsä parempiin tuloksiin, jos miehet heiluttivat viidakoveitsiään laulun tahdissa. Myös Cascarilla Gardensista kuului toisinaan laulua. Se ei kuitenkaan miellyttänyt Warringtonia, joka piti enemmän hiljaisuudesta – siitäkin syystä, että hänen vaimonsa puhui liikaa. Nyt tämä kuitenkin vaikenä närkästyneenä. Juhlaan osallistuminen taisi arveluttaa häntä edelleen; paheksunta ja uteliaisuus kamppailivat hänessä.

Äkkiä hiljaisuus kuitenkin keskeytyi. Warringtonien vauvut ylittivät juuri Cascarilla Gardensin rajan, kun eräältä sivutieltä alkoi kuulua kavioiden kapsetta ja iloista naurua. Ajuri Jimmy pysäytti kiireesti hevoset. Lady Lucille tiuskaisi hänelle vihaisesti: hän oli ollut vähällä pudota istuimeltaan.

Warrington suhtautui tilanteeseen tynnemmin. Jollei ajuri olisi pysäyttänyt niin nopeasti, he tuskin olisivat välttyneet törmäämästä kahteen ratsastajaan, jotka nyt karauttivat heidän editseen tien yli. Siro kimo, jolla ratsasti nuori nainen naistensatulassa, ohitti juuri itseään huomattavasti suuremman ruunikon. Nuori mies kannusti vimmatusti hevostaan ja huusi Warringtoneille ohimennen anteeksi-pyyntöä. Kimo oli jo kadonnut keskelle viljelmiä.

Warrington korsahti. ”Nuori Keensley”, hän mutisi.

”Ja Fortnamien äpärytytär”, Lucille lisäsi sapekkaasti. ”Häpeällistä! Minähän sanoin... Meidän ei pitäisi tukea tuollaista!”

Warrington kohautti harteitaan. ”Siitä huolimatta nauhimme illasta varmasti”, hän sanoi lepytellen. ”Jatketaan matkaa, Jimmy! Tämän säikähdysten päälle tarvitsen kelpo kulauksen sokeriruokoviinaa. Tai rommipunssia.”

Fortnamien keittäjän punssiresepti oli kuuluisa, ja vesi nousi Warringtonin kielelle. Ja Fortnamien tytär oli todella hyvin ilahduttava näky. Silloinkin, kun hän pelkästään laukasi ohi hevosellaan. Epäilemättä olisi vielä innostavampaa katsella häntä myöhemmin, tanssin aikana. Warrington mietti, vaikuttaisiko hän isälliseltä vai pelkästään naurettavalta, jos tarjoutuisi itse viemään tytön menuettiin...

”Enkö minä sitä sanonut? Alegría on nopeampi kuin Teidän ruunikonne. Vaikka se on kilpahevossukua. Alegrían suonissa taas on itämaista verta, se on Darley Arabianin lapsenlapsi.”

Deirdre Fortnam alkoi selittää seuralaiselleen heti, kun hevoset olivat ylittäneet maaliviivan – kohdan jossa viljelystiet vaihtuivat Cascarilla Gardensin päällystetyksi pihatieksi – ja niiden vauhti oli hidastunut kävelyksi. Pieni kimotamma oli voittanut improvisoidun kilpailun ylivoimaisesti.

Quentin Keensley, Deirdren kookas punatukkainen seuralainen mutristi hiukan suutaan. Hänen oli vaikea sopeutua häviöön.

”Varmasti siihen vaikuttaa sekin, ettei kimo joudu kantamaan raskasta painoa”, hän vastasi. ”Te, neiti Fortnam, painatte tuskin enempää kuin höyhen. Viehättävin höyhen koko saariston lumoavimmasta kolibrista.”

Nuori Keensley kieputti muodikasta pujopartaansa ja soi tytölle hymyn. Sulava puhetyyli luonnistui häneltä selvästi paremmin kuin ratsastus – oikeastaan hevoset eivät

edes kiinnostaneet häntä. Häntä veti puoleensa yksin-
omaan Deirdre Fortnam.

Quentin oli matkustellut laajalti. Hänen perheensä oli tarjonnut hänelle perinteisen englantilaisen kasvatuksen ja lahjoittanut päälle päätteeksi Euroopan-matkan ennen Jamaikalle paluuta. Missään hän ei kuitenkaan ollut nähnyt kauniimpaa tyttöä kuin naapurien tytär. Jo tämän iho – kermaa, jossa oli tilkkanen kahvia, pehmeä ja silkkinen. Quentin kaipasi saada koskettaa sitä. Ja tuo ihmeellinen tukka... Se oli musta, mutta ei sileä, aaltoileva eikä kähärä. Se oli paljon hienompi kuin kenelläkään muulla hänen tuntemallaan mustatukkaisella ja laskeutui pienten kiehkuroiden putouksena Deirdren selän ylle. Entä sitten hänen silmänsä! Ne olivat kuin smaragdit, joita ärsyttävän pitkät, syvänmustat ripset suojasivat. Sitä paitsi ne iskivät tulta! Niin kuin nyt, kun Deirdre katsoi häneen silmät salamoiden.

”Hei, kuulostaa kuin olisin pelkkä koriste hevosen selässä!” hän torui. ”Alegríaa on kuitenkin osattava ratsastaa! Saatte toki kokeilla, mutta sen vain sanon, että jos ette ratsasta kunnolla, ette saa Alegríaa pysäytetyksi ennen Kingstonia!”

Nuori nainen silitti tammansa kaulaa. Kimo vaikutti oikeastaan aivan rauhalliselta ja sopuisalta. Keensley oli varma, että Deirdre liioitteli. Tosin pieni hevonen oli äsken yltänyt vauhtiin, johon hän ei olisi uskonut sen kykenevän.

”Minä kumarran sekä teidän ratsastustaitonne että kau-neutenne edessä!” hän julisti nyt anteeksipyytävästi hymyillen ja painoi päänsä.

Hän olisi mielellään nostanut hattuakin, mutta oli kadot-
tanut kolmikolkkansa jo hurjan ratsastuksen alkuvaiheessa.

Pian hän joutuisi lähettämään orjan hienoa kapistusta etsimään.

Deirdre ohjasi hevosen vanhempiensa talon taakse. Koristeellinen siirtomaatyylinen rakennus oli lapsuudessa tuonut hänen mieleensä linnan. Siinä oli torneja, kuisteja ja parvekkeita, jotka oli maalattu sinisellä ja keltaisella, hänen äitinsä lempiväreillä, ja koristeltu taidokkailla puuveistoksilla. Cascarilla Gardens koulutti itse puuseppiä ja puunleikkaajia. Heidän orjillaan oli paljon enemmän lapsia kuin muiden tilojen orjilla – Doug Fortnam hyväksyi väkensä avioliitot. Hän ei hajottanut perheitä myymällä miehiä, naisia ja lapsia yksitellen. Itse asiassa Doug ei myynyt orjia laisinkaan. Joka oli syntynyt Cascarilla Gardensissa, sillä oli siellä kotipaikkaoikeus. Se oli hyvä, sillä tällaisessa tilanteessa ei juuri kukaan karannut. Kaikille nuorille mustille oli kuitenkin löydettävä työtä.

Deirdre ja Quentin ratsastivat Fortnamien suurta, juhlaa varten koristeltua tilaa ympäröivän puutarha-aidan viertä. Cascarilla Gardensin juhlatiloista pääsi puutarhaan, kauniilla ilmalla tanssisalin suuret ovet avattiin ja vieraat saattoivat istua ulkosalla tai käyskennellä puiden ja kukkapenkkiä keskellä. Nora Fortnam oli hyvin ihastunut Jamaikan kasveihin. Erityisen ylpeä hän oli siitä, että kasvatti puutarhassaan mahdollisimman monia saaren orkidealajeista. Hän hoivasi accarapensaitaan ja suvaitsi jopa kaikialle levinneitä, kymmenenkin metrin korkuisiksi kasvavia cascarilloja, joista plantaasi oli saanut nimensä. Puutarhaa hallitsi valtava sininen mahonkipuu, joka tarjosi kesällä varjoa. Nyt sen oksilla riippui lyhtyjä.

”Eikö olekin kaunista?” Deirdre iloitsi koristeita osoittaen. ”Minä koristelin puutarhan eilen palvelustyttöjen ja

veljieni kanssa. Näettekö tuon ylhäällä riippuvan punaisen lyhdyn? Se on minun, minä kokosin sen itse!”

”Oikein... sievää”, Keensley vastasi jäykästi. ”Teidän ei kuitenkaan pitäisi tarvella käsiänne taloustoissa.” Quentinin perheessä hieno nainen olisi korkeintaan valvonut puutarhan koristelutöitä. Missään tapauksessa hän ei olisi osallistunut lyhtyjen valmistamiseen.

Deirdre huokasi. ”Ja ratsastaessani minun tulisi käyttää hansikkaita”, hän jatkoi ja vilkaisi syyllisyudentuntoisena sormiaan, jotka leikittelivät melkein koko ajan Alegrían suitsilla ja saivat siten tammän pysymään valppaana. ”Minä vain unohdan sen yhtenä. Vaikka ratsastamisesta ja puutarhatöistä saa helpommin rakkoja kuin paperin taittelemisesta. Mutta siitä viis. ’Työ ei ole häpeäksi’, isä sanoo aina.”

Doug Fortnam itse oli nuoruudessaan kustantanut Euroopan-matkansa raatamalla maatiloilla ja kivilouhoksilla. Lopulta hän oli jopa pestautunut merimieheksi maksaakseen paluumatkan Jamaikalle.

Päästäkseen nopeammin talleille Deirdre antoi hevosen laukata vähän matkaa. Koristetun puutarhan näkeminen oli muistuttanut häntä siitä, ettei hänen suinkaan pitäisi enää istua hevosen selässä vaan olla vaihtamassa vaatteita ja laittautumassa illan juhliin. Olivathan nämä sentään hänen juhlaansa – Fortnamit viettivät hänen kahdeksattatoista syntymäpäiväänsä.

Tallilla oli jo aikaa sitten oltu valmiita vastaanottamaan vieraita. Vanha tallimestari Kwadwo odotti vaunuja ovella valmiina tervehtimään vieraita ja ottamaan vastaan heidän hevosen. Hän oli ehdottomasti halunnut pukeutua perinteiseen herraskaiseen liveriin. Se oli vaaleansininen, ja

kauluksen ja hihojen käänteet olivat keltaiset. Päässään hänellä oli puuteroitu valkea peruukki. Deirdren mielestä hän näytti lähinnä huvittavalta, mutta Kwadwo asu ilmeisesti miellytti. Hän asteli arvokkaasti eteen ja heilautti vauujen ovet tyylillä auki daameille ja herroille. Sitten hän kumarsi tyylikkäästi kuin itsensä aurinkokuninkaan hovin lakeija. Joku oli varmaan aikoinaan näyttänyt kumarruksen Kwadwolle ja tämä oli mieltynyt siihen, vaikkei hänen isäntäväkensä muodollisuuksista paljon välittänytään.

Muutoin hän ei kuitenkaan käyttäytynyt erityisen nöyrästi. Päinvastoin. Hän oli busha – siten Jamaikalla kutsuttiin plantaasin mustaa valvojaa – ja huolehti alaisuudessaan olevien orjien eduista. Doug Fortnam arvosti häntä orjamajojen ja kartanon välimiehenä. Sitä paitsi Kwadwo oli obeah-mies: plantaasin orjien hengellinen johtaja. Setosin oli erittäin salaista tietoa. Valkoiset yleensä tuomitsivat obeah-kultin, ja useimmilla plantaaseilla se oli kielletty. Orjat hiipivät öisin salaa seremonioihin. Naapuriensa kuullen Doug ja Nora Fortnam eivät koskaan olisi myöntäneet suvaitsevansa väkensä obeah-kokouksia. Todellisuudessa he ummistivat silmänsä ja käänsivät suuripiirteisesti katseensa, kun joku kana joskus päätyi uhriksi obeah-jumalille.

Kun Deirdre ja hänen seuralaisensa pysäyttivät hevosensa tallien eteen, Kwadwo tuli heti heidän luokseen. Kun kyseessä oli talon tytär, hän ei vaivautunut käyttämään kunnioittavaa tervehdystä. Päinvastoin. Hän vilkaisi auringon asemaa ja kuumissaan olevaa Deirdreä, ja hänen leveille, ryppyisille kasvoilleen nousi paheksuva ilme.

”Hyvä ihme, missis Dede, mitä sinä – mitä Te täällä teette? Teidän piti olla talossa jo aikaa sitten. Äiti toruu teitä varmasti! Ja yksin ratsastamassa herraseurassa! Käyttäytyykö

hieno nainen sillä tavalla? Myönnä pois, että salakuljetit hevosen tallista itse, minä en olisi päästänyt sinua matkaan ilman seuralaista.”

Deirdre nauroi. ”Rengiltä olisin aivan varmasti päässyt karkuun!” hän huomautti.

Kwadwo käänsi pyöreät tummat silmänsä teatraalisesti kohti taivasta. ”Ja herra Keensleyn sinä varmaan myös karistit, vai kuinka? Kun katson miltä tukkasi näyttää...”

Ennen ratsastusretkeä Deirdre oli kiinnittänyt tukkansa huolellisesti neuloilla ja kätkenyt sen hatun alle niin kuin asiaan kuului. Huiman ratsastuksen aikana se oli kuitenkin päässyt irti. Deirdre oli juuri aikeissa vastata, kun Quentin ohjasi ruunikkonsa palvelijan ja Deirdren tamman väliin. Nuorukaisella oli tulinen luonne. Häntä oli raivostuttanut jo kunnioittavan tervehdyksen puuttuminen, ja nyt orja kaiken lisäksi osoitti hämmästyttävää tarkkanäköisyyttä hänen kilparatsastuksessa kärsimänsä tappion suhteen.

”Kuinka oikein puhuttelet valtiatartasi, neekeri?” hän äyskäisi Kwadwolle. ”Kuulinko, että käytit sopimatonta puhuttelua?”

Nuoren miehen ratsupiiska sivalsi ilmaa, mutta vanha tallirenki vastaanotti iskun suurella, känsäisellä kädellään.

”Älkäähän nyt, nuori herra!” hän sanoi rauhallisesti. ”Minä en ole orja, minä olen vapaa mies. Ja siitä, miten puhun, minä teen tiliä vain backralle, en millekään...”

Kwadwo vaikenä. Vapaa tai ei, hänen ei sopinut moittia nuorukaista. Vaikka Keensley olisi moitteet ansainnutkin. Herrasmiehen ei ollut sopivaa houkutella tyttöä ratsastamaan kanssaan ilman seuranaista. Deirdre oli toisinaan hiukan harkitsematon, mutta Quentin Keensley ei olisi saanut käyttää sitä hyväkseen.

Quentinin kiukkuinen, avuton katse tutki vuoroin mustaa vanhusta, vuoroin pelästynyttä Deirdreä.

”Kuinka hän oikein puhuu?” Keensley kääntyi hämmennyneenä nuoren naisen puoleen. ”Sehän kuulostaa, niin, se kuulostaa aivan oikealta englannilta.”

Useimmat Afrikasta tuodut orjat puhuivat omistajiensa kieltä puutteellisesti tai ainakin teeskentelivät, etteivät osanneet ilmaista asiaansa sujuvasti. Kwadwo ja muut Cascarilla Gardensin orjat eivät kuitenkaan vaivautuneet teeskentelemään, ja Nora Fortnam vaati nuoria mustia käyttämään kokonaisia lauseita. Kwadwo oli tullut Jamaikalle nuorena miehenä ja omaksunut kielen nopeasti. Sitä hän ei kuitenkaan ollut voinut paljastaa entisille herroilleen. Kun taloon tuli vieraita, hän puhui vielä nykyisinkin pidginiä. Quentinin kohdalla hän kuitenkin oli unohtanut tehdä niin.

”Kwadwo on ollut täällä 50 vuotta”, Deirdre ilmoitti ja loi kavaljeeriinsa vihaisen katseen. Vasta nyt Quentin huomasi hänen tyrmistyksensä. ”Eiköhän siis ole aivan normaalia, että hän puhuu englantia. Te sen sijaan saisitte hävetä, kun lyötte vanhaa miestä! Tarkoitan että... nuoriakaan miehiä ei tietysti sovi lyödä. Eikä orjia yleensääkään. Mutta Kwadwohan ei edes ole orja, isä lahjoitti hänelle vapauden jo kauan sitten. Kwadwo on meidän bushamme. Ja hän kuuluu perheeseen!” Hän punastui hiukan. ”Minulle hän on vähän kuin isoisä.” Deirdre hymyili vanhalle obeah-miehelle kuin olisi salaliitossa hänen kanssaan.

Kwadwon kasvot kirkastuivat hetkeksi. ”No, no, missis, enköhän minä ole siihen liian musta”, hän vastusteli hyväntahtoisesti vaikka tiesi, etteivät Deirdren isän puolen isovanhemmat olleet yhtään vähemmän tummia kuin hän.

Deirdre tuli kuitenkin vahvasti äitiinsä, eivätkä Fortnamit levitelleet tietoa hänen syntyperästään. Deirdreä pidettiin Noran ja Dougin lapsena, ja jos juorut muuta kertoivat, niin korkeintaan salassa. Ne jotka eivät aikoinaan olleet päässeet tapahtumista perille, epäilivätkin yleensä moisten juorujen todenperäisyyttä.

”Sinä olet juuri oikeanlainen, Kwadwo!” Deirdre nauro. ”Sattuiko sinuun?”

Hän osoitti Kwadwon kättä ja liukui alas satulasta. Hän ei ollut näkevinään Quentinia, joka tarjosi apuaan.

Tallimestari pudisti päätään niin, että peruukin pitkät kääkkäret heiluivat reippaasti.

”Ei toki, missis. Minulla on känsäiset, kovettuneet kädet – niin kuin sinulla... niin kuin Teilläkin pian, jos ette viimein suostu käyttämään ratsastaessanne käsineitä.”

Luultavasti Kwadwo olisi jatkanut läksytystään, elleivät Warringtonien vaunut olisi olleet tulossa pihatielle. Kwadwo kutsui kiireesti paikalle pari tallipoikaa, jotka talluttivat Alegrían ja Keensleyn ruunikon talliin sillä aikaa kun hän itse huolehti vieraista.

”Rouva Warrington, backra lordi Warrington!” Kwadwo esitti kuuluisan kumarruksensa. ”Tervetuloa Cascarilla Gardensiin! Teillä oli hyvä matka? Ei liika kuuma ilman vaunussa kattoa? Jimmy, tyhmä mies, et ajatellut että sinun missis pilaa auringossa ihon.”

Deirdre hymyili nähdessään Quentinin synkän ilmeen. Kwadwo esitti osansa taidolla, mutta Quentin ei näyttänyt huomaavan tilanteeseen kätkeytyvää komiikkaa. Ja ylipäänsä, tuo Quentin Keensley... Deirdre pudisti päätään omalle tyyperydelleen. Miten hän oli saattanut haaskata aikaansa tuohon mieheen! Hän ei luonut mieheen enää

silmäystäkään, kun tämä saattoi hänet päätalolle. Kun Quentin oli kertonut Euroopan-matkoistaan, hän oli toivonut saavansa kiinnostuneen, viisaan seuralaisen. Hän oli kuitenkin paljastunut pelkäksi pullistelevaksi pikku sokeriparoniksi: piiska aina käsillä, kun orja ei pystynyt puolustautumaan. Aina valmiina pitämään kaikkia tummaihoisia tyhminä.

Eikä hän osannut edes ratsastaa kunnolla!

KARIBIAN EKSOOTTISILLE SAARILLE SIJOITTUVAN SUKUSAAGAN UNOHTUMATON PÄÄTÖSOSA

Jamaika vuonna 1753. Nuori Deirdre on elänyt elämänsä eristyksissä vanhempiensa omistamalla plantaasilla. Kaikki kuitenkin muuttuu, kun komea nuori lääkäri Victor Dufresne kosii häntä yllättäen, ja loistelias hääjuhlan jälkeen nuoripari seilaa Hispaniolan saarelle Santo Domingoon.

Perillä uudessa kodissaan Deirdre järkyttyy saaren alkuperäisasukkaiden kohtelusta ja paikallisten orjien kovasta kohtalosta. Hän päättää puuttua tilanteeseen hinnalla millä hyvänsä ja alkaa punoa suunnitelmia olojen parantamiseksi yhdessä rakkaan aviomiehensä kanssa. Deirdre tekee kuitenkin virheen, jonka vaikutukset ovat järkyttävät.

SARAH LARKIN *Punaisen mangroven saari* on lumoava historiallinen lukuromaani yhden naisen rohkeudesta ja periksiantamattomuudesta Karibian syvänsinisten aaltojen syleilyssä.

